

BLOODHOUND

(Chien de Saint Hubert)

Pochodzenie: Belgia (Ardeny).

Data publikacji oryginalnego wzorca: 13.03.2001

Użytkowość: Duży pies gończy, służbowy pies tropiący i pies towarzyszący. Był i nadal jeszcze jest psem myśliwskim, który ze względu na doskonały węch jest przede wszystkim tropowcem, równie często używanym do odnajdowania tropu rannej zwierzyny, w konkursach na sfarbowanym tropie, jak i do poszukiwania zaginionych osób podczas operacji policyjnych. Dzięki swej funkcjonalnej budowie pies Świętego Huberta odznacza się dużą wytrzymałością, a także wyjątkowym węchem. Bez żadnego problemu trzyma się tropu na długim dystansie i w nierównym terenie.

Klasyfikacja FCI: grupa 6 Psy gończe, posokowce i rasy pokrewne.
sekcja 1.1. Duże psy gończe.
Podlega próbom pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Duży pies gończy, *par excellence* tropowiec o bardzo dawnym pochodzeniu. Od wieków znany i ceniony jest jego wyjątkowy węch i wybitne uzdolnienia łowieckie. Hodowany był w Ardenach przez mnichów z opactwa Świętego Huberta. Pochodzi od psów gończych maści czarnej i czarnej podpalanej w VII wieku używanych przez mnicha Huberta, który później został biskupem, a kanonizowany został patronem myśliwych. Te duże psy gończe rozpowszechniły się w Ardenach, bowiem w rozległych lasach tego regionu dużo było zwierzyny grubej. Psy Świętego Huberta cenione były za wytrwałość i siłę, zwłaszcza w polowaniu na dzika. Pierwsze psy Św. Huberta były czarne, później także czarne podpalane. W XI wieku Wilhelm Zdobywca sprowadził te psy do Anglii. W tym czasie zostały także sprowadzone psy tego samego typu, ale o całkowicie białym umaszczeniu, nazywane „talbot”. Dały one początek hodowli. Osobniki pochodzące z hodowli Świętego Huberta nazwano „bloodhound” (pies rasowy). Nazwa pochodzi od „blooded hound” oznaczającego psa czystej krwi, a więc czystej rasy. Następnie rasa rozwinęła się w Stanach Zjednoczonych. Tu, zwłaszcza w południowej części kraju psy te używane były do poszukiwania zbiegłych niewolników.

WRAŻENIE OGÓLNE:

Masywny, duży pies gończy i tropowiec, najpotężniejszy ze wszystkich psów gończych. Harmonijnie zbudowany, o mocnym kośćcu, dobrej muskulaturze i dużej masie, ale nie sprawia wrażenia ciężkiego. Sylwetka o wydłużonych proporcjach, można ją wpisać w prostokąt. Sprawia wrażenie okazałego i szlachetnego, o dostojnej postawie. Głowa i szyja przyciągają uwagę obfitą, miękką skórą, zwisającą w wyraźnych fałdach. Jego chód także robi wrażenie: jest raczej powolny, nieco kołyszący, ale sprężysty, elastyczny i swobodny. Żadna cecha nie może być przesadnie wyrażona, by nie naruszała ogólnej harmonii, sprawiała wrażenie grubości, czy szkodziła zdrowiu lub samopoczuciu psa. Jako możliwe cechy przesadne można wymienić: zbyt głęboko osadzone lub zbyt małe oczy; obwisłe powieki; zbyt obfitą i zbyt luźną skórę ze zbyt licznymi i zbyt głębokimi fałdami; zbyt duże podgardle; zbyt wąską głowę. Psy zbyt duże, o zbyt ciężkim lub zbyt masywnym tułowiu także nie są pożądane, ponieważ wpływa to na ich walory użytkowe.

WAŻNE PROPORCJE:

- długość tułowia do wysokości w kłębie 10 : 9
- głębokość klatki piersiowej do wysokości w kłębie 1 : 2
- długość głowy do długości tułowia 3 : 7
- długość kufy do długości głowy 1 : 2

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

Łagodny, spokojny i przyjazny w stosunku do ludzi, wyjątkowo przywiązany do właściciela. Tolerancyjny wobec innych psów z tej samej psiarni i innych zwierząt domowych. Zachowuje się raczej z rezerwą i jest uparty. Równie wrażliwy na pochwały, jak i nagany. Nigdy nie jest agresywny. Ma bardzo niski i donośny głos, ale nie jest szczekliwy.

GŁOWA:

Duża, majestatyczna i bardzo szlachetna, stanowi najbardziej charakterystyczną cechę rasy. Jest głęboka, ale wąska w stosunku do długości, zaś długa w stosunku do długości tułowia. Struktura kostna jest dobrze widoczna. Z boków dość płaska; z profilu kwadratowa. Grzbiet nosa jest wyraźnie równoległy do górnej linii czaszki. Skóra obfita i cienka, na czole i policzkach tworzy głębokie zmarszczki i fałdy, opadające, kiedy pies trzyma głowę nisko. Ich przedłużenie stanowią fałdy podgardla, które jest silnie rozwinięte. U suk skóra jest mniej obfita.

Mózgoczaszka:

Czaszka głęboka, długa, raczej wąska, powierzchnie boczne spłaszczone. *Łuki brwiowe* mało wydatne, chociaż mogą się takie wydawać.

Guz potyliczny bardzo silnie rozwinięty i wydạtny.

Stop słabo zaznaczony.

Trzewioczaszka:

Nos: czarny lub brązowy, u psów czarnych podpalanych zawsze czarny. Szeroki, dobrze rozwinięty, nozdrza rozwarte.

Kufa: równie długa ja mózgowcza; głęboka; szeroka w pobliżu nozdrzy; jednakowej szerokości na całej długości. Grzbiet nosa prosty lub lekki garbonos.

Wargi: bardzo długie i miękkie. Wargi górne zwisają nad wargami dolnymi i z przodu tworzą kąt prosty z grzbietem nosa, co nadaje kufie kwadratowy profil. Ku tyłowi, w stronę spojenia warg, stają się mięsistymi faflami (mniej wyraźnymi u suk), które niepostrzeżenie zlewają się z obfitym podgardlem. Brzegi warg górnych sięgają około 5 cm poniżej żuchwy. Brzegi warg są dobrze pigmentowane, czarne lub brązowe, zależnie od koloru nosa.

Szczęki/uzębienie: uzębienie kompletne; prawidłowy zgryz nożycowy; zęby mocne i białe, regularnie rozmieszczone w szczękach, dobrze rozwinięte. Dopuszczalny jest zgryz cęgowy.

Policzki: szczupłe, raczej wklęsłe, zwłaszcza pod oczami.

Oczy: koloru ciemnobrązowego lub orzechowego, o jaśniejszym odcieniu (bursztynowe) u psów nie mających czarnego siodła lub czapraka. Średniej wielkości, owalne, nie łzawiące, nie wyłupiaste, ani zbyt głębooko osadzone w oczodołach; tęczówka jest w pełni widoczna. Powieki bez nieregularności w konturach, normalnie przylegające do gałki ocznej. Dopuszczalne są powieki dolne nieco obwisłe tak, że widoczna jest niewielka część spojówki. W żadnym przypadku rzęsy nie mogą dotykać do oczu. Wyraz oczu jest łagodny i godny, spojrzenie nieco melancholijne.

Uszy: miękkie i wąskie, porośnięte krótkim, miękkim i aksamitnym w dotyku włosem. Małżowiny uszne bardzo długie, wyciągnięte nad kufą sięgają co najmniej poza wierzchołek nosa; osadzone bardzo nisko, na wysokości oczu lub nawet niżej, na bokach głowy, wiszące we wdzięcznych fałdach, skręcone do wewnątrz i do tyłu (w korkociąg).

SZYJA:

Długa na tyle, aby pies mógł podążać śladem z nosem przy ziemi. Silnie umięśniona. Skóra na szyi jest luźna, bardzo silnie rozwinięta, tworzy podwójne podgardle (mniej wyraźne u suk).

TUŁÓW:

Linie górna i dolna są prawie równoległe.

Kłqb: lekko zaznaczony.

Grzbiet: prosty, szeroki, długi i mocny.

Łędźwie: szerokie, mocne, krótkie, nieznacznie wysklepione.

Zad: dobrze umięśniony, prawie poziomy, nigdy nie spadzisty, szeroki i dość długi.

Klatka piersiowa: owalna, szeroka i głęboka. Klatka piersiowa jest odpowiednio długa; przedpiersie wyraźne, staw barkowy wydatny. Żebra dobrze wysklepione, ani płaskie, ani beczkowate.

Linia dolna i brzuch: linia dolna prawie pozioma; spodnia część klatki piersiowej nisko; boki pełne, szerokie i głębokie; brzuch zaledwie nieznacznie uniesiony.

OGON:

Długi, mocny, gruby, wysoko osadzony na przedłużeniu linii grzbietu, stopniowo zwęża się ku końcowi. Noszony szablasto wygięty, w akcji ogon wdzięcznie wygięty powyżej linii grzbietu, ale nigdy nie zakręcony lub noszony na bok. Spodnia strona ogona ozdobiona sztywniejszym włosiem, długości około 5 cm, który ku końcowi staje się stopniowo krótszy.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie: dobrze umięśnione, silne, proste i idealnie równoległe.

Łopatka: długa, dobrze kątowana i bardzo dobrze umięśniona, ale nie ciężka.

Ramię: długie, ukośne, tworzące głęboki kąt z łopatką.

Łokieć: dobrze przylegający do klatki piersiowej, nie odstający, ani zbyt mocno przylegający.

Przedramię: proste, kościec mocny i okrągły (w przekroju).

Nadgarstek: zwarty.

Śródrezcze: mocne, widziane z przodu proste, z profilu lekko pochylone ku przodowi.

Łapa przednia: zwarta, bardzo mocna, nie zwrócona ani do środka, ani na zewnątrz; palce dobrze wysklepione, zwarte (łapa kocia); opuszki grube i mocne; pazury krótkie i silne.

Kończyny tylne:

Mocne, silnie umięśnione, harmonizujące z kończynami przednimi. Widziane z tyłu idealnie równoległe, ani zbieżne, ani rozbieżne.

Uda: długie, mocno umięśnione.

Kolano: dobrze kątowane, nie jest zwrócone ani do wewnątrz, ani na zewnątrz.

Podudzie: wystarczająco długie i silnie umięśnione.

Staw skokowy: mocny, osadzony nisko nad ziemią, dobrze kątowany.

Śródstopie: mocne i krótkie.

Łapa tylna: jak łapa przednia.

RUCH:

Ocena chodów, bardzo charakterystycznych u psa Świętego Huberta jest niezwykle istotna. Normalnym chodem jest kłus; ruch jest regularny, krok równomierny, elastyczny i swobodny, bardziej przestrzenny niż u jakiegokolwiek innego psa gończego, i - co bardzo charakterystyczne - toczący się, ale pies nie buja się na boki. Kończyny tylne pozostają daleko z tyłu, pies dysponuje więc dobrą siłą napędową. Amplituda ruchu kończyn przednich i tylnych jest jednakowa, a linia grzbietu pozostaje w poziomie. Kończyny poruszają się równolegle, przy większej szybkości pies stawia łapy nieco zbieżnie. Ogon wysoko noszony, szablasto wygięty, ale nie przesadnie. Pies Świętego Huberta powinien umieć długo kłusować, nie okazując zmęczenia.

SKÓRA:

Miękka na całym tułowi, luźna i elastyczna. Skóra na głowie jest cienka, bardzo luźna i obfita, co jest cechą bardzo charakterystyczną. Na czole i po bokach kufy tworzy zwisające fałdy, które są bardziej widoczne, kiedy pies trzyma głowę nisko. Jednak silnie zaakcentowane zmarszczki i fałdy na czole i łukach brwiowych nie mogą nigdy przeszkadzać w widzeniu. Fałdy skóry na tułowi, wynikające ze zbyt dużej jej ilości, nie są pożądane.

SZATA:

Sierść: na tułowi jest przylegająca, krótka, gęsta, dość twarda i odporna na niepogodę. Na głowie i uszach bardzo krótka i miękka w dotyku. Spodnia część ogona ozdobiona jest włosiem nieco dłuższym i sztywniejszym.

Umaszczenie: wyróżnia się trzy maści: dwubarwną - czarną podpalaną (black and tan) i wątrobianą podpalaną (liver and tan) oraz jednobarwną - czerwoną (red). U psów czarnych podpalanych czarna część jest różnej wielkości, tworząc czaprak lub siodło. U psów czaprakowych kolor czarny jest dominujący, podpalanie (kolor płowy) występuje tylko na kufie, policzkach, nad oczami, na przedpiersiu, na kończynach i w okolicy odbytu. U psów z czarnym siodłem kolor płowy zajmuje większą powierzchnię, czarny

ograniczony jest mniej więcej do części grzbietowej. Podobne rozłożenie stref barwnych występuje w umaszczeniu dwukolorowym wątrobianym podpalanym. Kolory nie są zawsze wyraźnie określone, ani wyraźnie odgraniczone. W partiach ciemniejszych możliwe jest pojawienie się jaśniejszych włosów lub nawet koloru borsuczego. Taka mieszanka włosów różnego koloru jest dopuszczalna. U psów jednolicie czerwonych kolor czerwony może wahać się od jasnoczerwonego do ciemnoczerwonego. Niepożądany jest „wypłowiawy” kolor podpalania u psów dwukolorowych lub „sprana” czerwień u jednobarwnych. Niewielka ilość bieli na przedpiersiu, palcach i końcówce ogona jest dopuszczalna, ale nie jest pożądana.

WYMIARY:

Wysokość w kłębie: - idealna wysokość dla psów 68 cm,
- idealna wysokość dla suk 62 cm.

Tolerancja: +/- 4 cm.

Waga: - psy około 46 - 54 kg,
- suki około 40 - 48 kg.

Wzrost i masa ciała powinny ze sobą harmonizować.

WADY:

Wszelkie odstępstwa od powyższego wzorca powinny być traktowane jako wady i oceniane w zależności od stopnia ich nasilenia.

Wygląd ogólny: ociężały; zbyt mała masa; lekki kośćciec; wysokonożność lub krótkonożność; budowa bardziej kwadratowa niż prostokątna; brak szlachetności.

Głowa: czaszka szeroka i pojemna lub przesadnie wąska; czoło spadziste; skóra na czole zbyt opadająca do przodu; guz potyliczny słabo wyrażony; stop zbyt mocno wyrażony; grzbiet nosa wklęsły; kufa krótka lub płytka; wargi górne zbyt mało obwisłe.

Wierzchołek nosa i wargi: braki w pigmentacji.

Uzębienie: braki zębowe.

Oczy: zbyt małe; zbyt głęboko osadzone w oczodołach; powieka dolna zbyt obwisła; widoczna zbyt duża część spojówki.

Uszy: zbyt krótkie; zbyt grube; osadzone poniżej linii oczu; zbyt mocno przylegające do głowy lub zbyt płaskie.

Szyja: krótka; wiotka, mało podgardla.

Tułów: krótki lub zbyt długi; klatka piersiowa płytka; z profilu mało wydatne przedpiersie; zebra płaskie lub beczkowate; grzbiet słaby lub wysklepiony; zad uniesiony do góry lub spadzisty; brzuch zbyt podkasany.

Ogon: nisko osadzony; ogon wiewiórki, pierścieniowato zakręcony; porastany lub załamany; haczykowato zagięty lub noszony na bok.

Kończyny: zbyt słabo lub zbyt silnie kątowne; ramię krótkie; z profilu nieprawidłowa postawa (np.: śródreżcze zbyt ukośne lub słabe nadgarstki), patrząc z przodu (np.: postawa francuska lub szpotawa, przedramiona krzywe, odstające łokcie, itp.) lub patrząc z tyłu (np. kończyny tylne beczkowate lub postawa krowia, itp); łapy płaskie, zajęcze lub rozwarne.

Chody: brak swobody ruchów, chód spętany, krzyżowanie, ściganie; chody skrócone, słaby wykrok; słaby napęd, źle przenoszony przez grzbiet.

Umaszczenie: kolory jasne lub spłowiałe.

Charakter: pies niepewny lub nerwowy.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

Charakter: osobniki agresywne lub lękliwe.

Wygląd ogólny: brak typowego wyglądu rasy.

Uzębienie: przodozgrzyz lub tyłozgrzyz, zgryz przemienny.

Nos i wargi: silnie odbarwione lub różowe, u psów czarnych podpalanych koloru innego niż czarne, u psów bez siodła lub czapraka koloru innego niż czarne lub brązowe.

Oczy: jasnożółte.

Umaszczenie: wszystkie maści, które nie odpowiadają opisowi: zbyt rozległe białe znaczenia, jak biel zachodząca na nadgarstki lub stawy skokowe, zbyt rozległe białe znaczenie na przedpiersiu, białe plamy gdzie indziej niż na przedpiersiu, palcach i końcu ogona, jak np. biała kufa, biała strzałka, itp.

Wzrost: poza marginesem tolerancji wyznaczonym przez wzorzec.

Każdy pies, wykazujący wyraźne deformacje budowy lub zaburzenia charakteru, powinien być zdyskwalifikowany.

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w mosznie.